

- 1 -

KLEINE JULES

FRANKRIJK, ZWITSERLAND

Heb je wel eens gehoord over het land van de honderd bergen? De bergen zijn er zo hoog dat hun toppen verdwijnen in de mistige wolken en reiken tot aan de zon, de maan en de sterren. Het is er zo koud dat niemand het in zijn hoofd haalt om daar een huis te bouwen. Mocht je daar wonen, je adem zou bevriezen, je neus zou veranderen in een ijspegel en je benen en armen zouden niet meer kunnen bewegen. Woonde daar nu echt niemand?

Toch wel. In de diepe hollen van de berg woonden de aardmannetjes. Niemand wist hoe ze eruitzagen. Waren ze groot of klein? Waren ze dik of dun? Droegen ze mutsen, kleren en schoenen zoals jij en ik?

Eén iemand wist het wel. Kleine Jules.

Zijn vader heette Grote Jules. Hij liet aan de voet van de berg, bij de bergrivier, zijn watermolen draaien. Grote Jules was een knorrige man die niemand een goedendag wenste en nooit iemand hielp.

Kleine Jules was een schat van een jongen. Maar omdat hij nooit met iemand praatte, dacht iedereen dat hij een beetje simpel was. Kleine Jules zorgde heel goed voor zijn zieke moeder, die al jaren haar bed niet meer uit kwam. Hij zorgde ook goed voor de kudde van zijn vader.

Iedere dag, koud of warm, nat of droog, trok hij met de schapen zo hoog als hij kon de bergen in. Op de hoogste weilanden was altijd fris gras te vinden.

Met zijn rug tegen de rotsen zat hij daar en als hij zich wat verveelde, speelde hij op zijn fluit. De klanken dwarrelden tussen de bergtoppen door. Soms maakten ze een echo in de verte of hoorde de moeder van Kleine Jules de muziek. Het deed haar glimlachen.

Het gebeurde wel eens dat Kleine Jules 's avonds bij stormweer de kudde niet terug naar huis kon brengen. Dan floot hij de schapen bij elkaar en dreef ze naar een kleine

rotsopening waar hij wat hooi had verzameld. Als het donker werd maakte hij een vuurtje, kroop dicht tegen een schaap aan en viel in slaap tegen de warme vacht. Op een dag duurde een storm zo lang dat Kleine Jules drie dagen in de berggrot moest blijven. Zijn buik knorde van de honger, want het stuk brood en kaas had hij al de eerste dag opgegeten. Ook de schapen blaatten, want het hooi in de bergholte raakte op. Kleine Jules liet de moed niet zakken en om zijn vingers niet te laten bevriezen speelde hij van 's morgens tot 's avonds op zijn fluit. Hij stookte de laatste takken op tot de vlammen na een tijdje sissend uitdoofden. Jules bleef fluiten en fluiten tot hij in slaap viel. Opeens werd hij wakker. Door zijn wimpers heen zag hij zeker tien kleine mannetjes. Ze gooiden takken en dennenappels op het smeulende vuurtje. De vlammen werden groter en er kwam weer een warme gloed in de berggrot. De mannetjes droegen witte laarsjes, witte kleertjes en witte pelsmutsen. Hun gezichten gingen verstopt onder zilvergrijze baarden met lange punten die tot op de grond hingen. De mannetjes sleepten de houtblokken en takken in de grot en maakten zo een grote voorraad aan. Toen Jules zich oprichtte om hen te bedanken, verdwenen de aardmannetjes als sneeuw voor de zon. Had hij dit gedroomd? Jules keek naar het grote vuur en naar de grote stapel hout. Hij wreef nogmaals in zijn ogen en begreep niet wat er was gebeurd. Bij zijn voeten lag een groot roggebrood, een bol kaas en er stond een kruik met verse schapenmelk. Hadden de aardmannetjes dit achtergelaten? Na een gulzige maaltijd voelde hij zich helemaal opgeknapt. Diezelfde dag ging de storm liggen en opgelucht trok hij met zijn kudde weer naar huis. Hij vertelde tegen niemand iets over de aardmannetjes. Enige tijd later ging het slecht in het land. Het regende maandenlang en de graanoogst mislukte. Er was nog nauwelijks brood te vinden. Mensen aten gemalen schors van de bomen en wortelplanten om het gat in hun maag te vullen. Alleen Grote Jules had genoeg meel om de winter door te komen.

Op een dag werd er op de deur geklopt. Grote Jules deed open. Voor hem stond een klein, wit aardmannetje. Het strekte erbarmelijk zijn handjes uit. 'Geef me brood, geef me brood, anders ga ik dood!' smeekte het. De molenaar snauwde hem af: 'Klein grut, ga maar ergens anders je broodje halen! Bij mij moet je het volle pond betalen!' Het mannetje, zonder geld, bleef smeken: 'Toe, geef me dan een handvol meel. Voor u is dit echt niet veel. Kijk, mijn hand is klein. Mijn honger zal vlug over zijn!' Voor het aardmannetje nog iets kon zeggen, smiet de molenaar boos de deur dicht. Kleine Jules had alles gehoord. Hij trok zijn laarzen aan en via de achterdeur glipte hij naar buiten. Het aardmannetje stond er nog. Het keek beteuterd naar zijn lege handen. Toen het de jongen opmerkte wilde het weglopen, maar Kleine Jules kon het nog net aan zijn jasje trekken. 'Niet bang zijn,' fluisterde de jongen. 'Ik zal je helpen zoals jij me ook hebt geholpen.' Stilletjes ging Kleine Jules naar de meelkist, vulde een zakje met de fijnste tarwebloem en gaf dit aan het aardmannetje. Het mannetje maakte zich snel uit de voeten. Toen Kleine Jules die lente de kudde van zijn vader naar de weide dreef, stond daar opeens hetzelfde aardmannetje voor zijn neus en het wenkte hem met zijn kleine hand. Kleine Jules werd nieuwsgierig en volgde het witte aardmannetje. Ze glipten in een holle boom, zakten steeds dieper en dieper en kwamen uit in een grote grot. Hoe verder ze de grot in gingen, hoe groter en mooier het om hen heen werd. Uiteindelijk kwamen ze aan op een frisgroene weide met een grote boomgaard. Hier waren alle aardmannetjes uit het hele land bij elkaar gekomen om feest te vieren. Overal wemelde en krioelde het van het kleine volkje. Er waren witte en bruine mannetjes. Kleine Jules kreeg een plaatsje aan een tafel. Hij mocht eten en drinken zoveel hij wilde. De aardmannetjes dansten met opgetrokken knietjes rond de bomen.

Hun baarden en mutsen wipten op en neer. Nadat ze moegedanst waren, verdwenen ze één voor één in de spleten van de rotsen. Alleen Kleine Jules en het witte aardmannetje bleven achter.

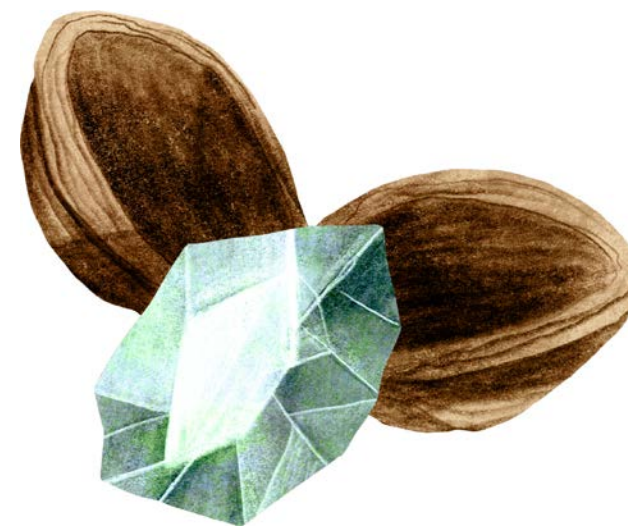
Het aardmannetje plukte een prachtige goudgele appel uit een boom en gaf deze aan Kleine Jules. ‘Geef deze appel aan je moeder,’ zei hij. ‘Ze moet hem meteen opeten.’ Daarna nam hij van een andere boom een mooie, grote noot. ‘Geef deze noot aan je vader,’ zei hij, ‘want het was toch zijn meel dat je me gaf toen ik in nood zat.’

Vervolgens haalde het aardmannetje een ketting van glanzende witte parels uit zijn vestzakje, deed die de jongen om de hals en zei: ‘Hier is een kleine herinnering voor jou, als dank dat je me uit de nood hebt geholpen. Bewaar ze goed. Iedere parel laat een wens uitkomen. Hou de parel in je hand, sluit je ogen en wens. Zodra de wens is uitgekomen, zal de parel haar glans verliezen en veranderen in een kiezelsteen. Leg deze in een bergrivier. Na honderd jaar zal de steen weer veranderd zijn in een parel. Luister naar wat ik zeg: als je weer in het daglicht komt, ga dan liggen en rust goed uit, want je hebt een verre reis gemaakt, veel verder dan je wel zou denken.’

Nauwelijks had hij dat gezegd of Kleine Jules stond weer voor de holle boom. Hij voelde zich zo moe dat hij in het gras ging liggen en in een diepe slaap viel. Hoelang hij had geslapen wist hij niet, maar toen hij eindelijk thuiskwam, waren zijn ouders

heel gelukkig en blij. Eerst herkenden ze hem niet. Kleine Jules was niet klein meer. Nadat de kudde schapen zeven jaar geleden zonder Kleine Jules was thuisgekomen, hadden ze gedacht dat hij niet meer leefde.

Kleine Jules vertelde alles wat hij had meegemaakt. De moeder at de appel op en voelde zich dag na dag weer beter worden. Grote Jules brak de notenschelp. In plaats van een nootje viel er een blinkende edelsteen uit. Toen schaamde de molenaar zich en vanaf die dag hielp hij iedereen zoveel als hij kon.

En wat gebeurde er met Kleine Jules? Hij was nu een mooie jongeman die het fijn vond om in het dorp te komen. Hij leerde iedereen kennen en op dansfeesten vroegen de mensen of hij op de fluit wilde spelen. Zo leerde hij Julie kennen, het liefste meisje van het dorp. Je kunt het al raden, ze werden verliefd en trouwden. Kleine Jules, die allang niet meer klein was – hij was zelfs groter dan Grote Jules – bewaarde het parelsnoer op een veilige plaats. Hij hoefde niets te wensen. Hij had alles om gelukkig te zijn.

Dus, als je ooit door het land van de honderd bergen wandelt, kijk dan goed in de bergrivier. Sommige kiezelsteentjes lijken echt wel op zilverwitte parels.